

Запалката драсна, и свѣщъта освѣти една стая, въ която Македонски почувствува приятно-стѣта на единъ топълъ въздухъ.

Нѣмаше никой тамъ.

Бабата се изгуби и следъ една минута се завърна.

— Синко, ела по мене: долу е, рече тя, и пакъ излѣзе, последвана отъ Македонски, съ лампата въ ржка.

Въ пруста дойдоха предъ една четвъртита дупка, отворена въ пода; когато се затваряше, не се познаваше, че има тамъ дупка, защото дъската, която ѝ служеше за захлупакъ, имаше видъ като да е закована (но само съ главичкитѣ на прекжснати гвоздеи); а за да не се мърда, когато стѣпаха отгоре ѝ, бѣше закрепена съ желѣзни витла, изкустно прикрити.

Македонски последва бабата и въ тѣсната подземна стѣлбичка. Отвори се отдолу една врата и тѣ влѣзоха въ една стая доста широка, добре послана съ черги и освѣтена.

Предъ единъ столъ, претрупанъ съ книги, хартии, вестници, съ червени восъци и други писалищни потрѣбности, седѣше Левски, наметнатъ съ кожухъ и пишеше.

Тая подземна стая служеше за писалище и работенъ кабинетъ на всички апостоли и агенти, които ношуваха тайно въ дома на баба Тонка.

Македонски седна на посланото съ червенъ килимъ одърче.

— Усѣти ли те нѣкой? — бѣше първата дума на Левски.

— Никой.

Е?